

elemnek köszönhetően. Mint említettem a famunka egészen kivételes minőségű, annyira tökéletes, hogy elsőre nem is venni észre rajta, csak ha jobban megvizsgáljuk, hibák után kutatva. Nincs rajta. Hangszórókészlete a hazai (mármint dán) Vifá-tól származik, természetesen jelentősen módosítva. D'Appolito elrendezésben két, 12 cm-es mély-közép veszközre egy 25 mm-es selyem dómot. Ezekről a mély-középekről első pillantásra nehéz az imént használt megnevezést elfogadni, hiszen inkább tűnnek közép, mint mélysugárzóknak, membránjuk átmérője csupán 85 mm. Csakhogy az említett kettőn kívül még kettőt integráltak a dobozba, amitől a membrán felületük összege jótékonyan megnövekedett. Ezek közül egyet - kíváncsiságunknak engedve - kibányásztunk a dobozból. Az első szimpatikus dolog az volt, hogy nagyon hosszú, toroks csavarokkal rögzítettek. A másik, hogy pont akkora a mágnes, hogy a lyukon éppen csak befér. Más szóval hatalmas, körülbelül akkora, mint a membrán. A membrán a jól bevált impregnált papírból készült, a széle butilgumi. A hangszórók mágnesesen árnyékoltak, így televízió közelében is elhelyezhető a hangfal. Most akár felsorolhatnánk a technikai paramétereit is, de nem tesszük. Meg se nézzük. Inkább meghallgatjuk. Először is, találjunk egy neki való erősítőt, vagyis olyat, amivel leginkább tetszik a hangja. Kezdsnek mindjárt egy Primare 30.1-es. Majd egy Myryad MI120-as, az Unison Piccolo-ja és a Primare I20-asa. A cd-játszó minden esetben egy Primare D20 volt, a kábelék a Nordost-tól származtak, Solar Wind hangszóró, Blue Heaven összekötő és a Vishnu hálózati. Az erősítők közül több féldínyai kísérletezgetés, némi vitatkozás

rengeteg kábeldugdosás után a Myryad-ot választottuk. A Piccolo volt az egyik legjobb alternatíva, de kissé mosott mélyei miatt inkább a Myryad lett a nyerő, mert ez szólt a leginkább egységiesen, mégsem unalmasan, vagy tolakodón, tehát hosszú távon valószínűleg jobb választás ebbe a rendszerbe. Kellott valamilyen összehasonlítási alap is, mert önmagában nehéz lett volna bármiféle következtetésre jutni, saját magához nehéz lett volna viszonyítani. Erre a célra a Dynaudio Audience 62-es dobozt választottuk, ami gyakorlatilag egy a klasszikus formájú hangfalat testesít meg. Két utas, egy 28mm-es magas és egy 17cm-es mély-közép hangszóróval oldalanként. A System Audio mellett határozottan tömzsi benyomást kelt. A 1750-es hangját hallva egyértelművé vált előttem, hogy ez a dán cég nem beszélt a levegőbe, amikor a honlapjukra megírták a marketing szöveget. Ezt a hangfalat már nem egykönnyen dönti le a lábáról az elektronok gyorsasága! Persze ez azért túlzás, de olyan gyorsasággal tud megszólalni, amelyet eddig csak egy neves stúdió monitorról hallottam. Hihetetlenül közvetlen és precíz, mégsem tolakodó, vagy fárasztó, pedig azok a dobozok, amik ennyire informatívak, szinte kivétel nélkül fárasztóvá válnak hosszabb zenehallgatás alkalmából. Ez a hangfal egyáltalán nem bántó, amit pont azért jelenthet ki teljes bizonyossággal, mert többféle erősítőn is meghallgattuk és egyikén sem jelentkezett ez a probléma. Említettem a monitorokat. A System Audio hangja leginkább egy jóféle monitorra emlékeztet, kíméletlenül megmutatja az előtte dolgozó komponens karakterét, gyengeségeit, de erőnyeit is. Az összes meghallgatott erősítő hangját tökéletesen és gyorsan meg lehetett határozni. A 1750-es nem hazudik, nem burkolja jótékony ködbe a zenében hallható mellényúlásokat, vagy hamis hangokat, felvételi gyengeségeket, rossz koncerttermek generálta akusztikát. De a lemezre került (erről azért meg

lehetne kérdezni Szalai mestert: hogyan kerül az érzelem a lemezre?) érzelmeket is maradéktalanul tolmácsolja. Nem egy unalmas hang. Sokkal inkább életteli, vidám, vibráló. De tud komor is lenni. Épp, mint az a felvétel, amit a lemezjátszóba gyűrtünk. Olyan gyors, hogy a Dyno hozzá képest lassúnak, macsósnak hat, pont, mint ahogy mellette kinéz. Pedig, aki egyszer már hallotta a 62-est, nem azt emelné ki a hangából, hogy lassú.

Nemrég az Inerneten olvastam egy topiklakótól valami olyasfélét, hogy valami úgy szól, ahogy kinéz. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy egy Totalcar-os tesztet idézett, de már nem emlékszem pontosan, de jópofa volt. A System Audio megint jó példa erre: pont úgy szól, ahogy látszik. Karcsú fürge, elsőre vékonyknak tűnhet, de aztán oldalt fordítva észre kell venni, hogy igenis, valós teste van. Nem hazudik. Azt adja, amit kap. Vajon ez lesz a jövő tesztelési módszere? Nézz rá a hangszóróra, és dönts el, hogy szól?

System Audio 1750

Frekvencia-átvitel:	40 Hz-40 kHz
Teljesítmény:	180 W
Impedancia:	4 Ω
Érzékenység:	90 dB
Keresztváltó:	700/3000 Hz 24 dB/okt
Méret:	130×950×229 mm

Ár:	359.000,- Ft
Forgalmazó:	Akusztika